

Ти летѣше, мое момче горе, пъкъ ты ходѣше по земята. Куршума те свали, кои бѣха онѣзи — другитѣ? . . .

Дѣдо Пею потърка челото си, помъчи се нѣщо да проумѣй. Нищо нѣма. Задъ гърба му тежко изтропулѣ колелото на неговия миналъ день. Земята закъкри. Пиленцата се разпилѣха и трѣгнаха презъ плетищата, презъ градинитѣ. Ябълката се струполи на земята. Нивитѣ пламнаха.

Ще изгори цѣлия свѣтъ и новъ ще се роди. Нови хора ще заоратъ нивитѣ. Нови пѣсни ще прокѣнтятъ по седѣнкитѣ. Охъ, Господи, да рачешъ да ми дадешъ още дене, че да дочакамъ, че да видя. . .

Защо, синко, сложихте главитѣ си?

Гроба мълчи.

Мъчи се дѣдо Пею да проумѣй и не може. Тѣмно е предъ очитѣ му.

Кой го повика пакъ?

Тя мина задъ салкъмитѣ на пчелника и сякашъ го повика. — Майка му, която едно време заклаха турцитѣ въ дълбокия пѣтъ подъ Гюрлека. Ей я, иде отсрѣща съ запретнати ржави, накичена съ бѣло клонче — чершовъ цвѣтъ.

— Пейчуу! Къде си сине?

Ида, майчице, ида! . . .

Стареца се наведе, облегна се на кръста и кротичко заспа.